

Certame de poesía en lingua galega "Rosalía de Castro"

27
anos

26 edición 2012

1º premio

Autora: Cruz Martínez Vilas

CONTEMPLO O PROCESO INEVITÁBEL DA DESPEDIDA

Existe unha estación baleira no meu subconsciente
pendurada das miñas meniñas
A imaxe dun tren pérdese no horizonte
iso é algo recorrente
que teima en fixarse coma unha calcomanía
Viro os ollos cara as vías do antonte
e a tépeda néboa
bate neste meu corazón de inverno
que posúe a cor gris da melancolía
Escacha como unha folerpa e esvara
inevitabelmente
cara os raís de ferro
desaparece

Venme á cabeza
que a vida tamén desaparece
Mais, ás veces
faino á velocidade dun lóstrego
Este pensamento déixame xélida
petrificada
ante a certeza de ser, apenas nada

Son unha figurante invisíbel
ao meu carón
unha vella maleta fáleme
da tremenda soidade que se sente
nos compartimentos pola noite
e eu, voume
Paso polas estacións da vida
cunha precisión exacta, minuciosa

Os fotogramas sucédense
e medran argumentos que cría afastados
esquecidos
Áchome no reverso
varada fronte aos meus naufraxios
abatida
Pero, acaso chovía
ou era unha bágoa impertinente
que abría o ceo do verso triste?

Só sei con seguridade
que en ocasións
a realidade semella ser un vagón fantasma
que percorre senlleiro os accesos do tempo

Esta mañá espertei coa mirada introspectiva
e nas miñas mans
conservo agochado o billete da incerteza

Pegadas incrustadas nas plataformas
falan de múltiples existencias
Elas, vagan entre chuvias
que decorren as tristes meixelas
dos adeuses

Ás miñas costas
o son monocorde dos altofalantes
espértame dun flash back persistente
case persecutorio
e inicio un tránsito orientador
polas agullas do sinxelo reloxo
chantado na parede de pedra
e descubro
que quizais sexa a hora de partir

As horas, probablemente
son unha invención necesaria
Ou non?

Camiño coma unha autómatas
Achégome ao convoi que agarda quedo
Intérnome nel
e non esquezo botar man
dos laios que me percorren
sempre que me ausento

Tras o vidro da xanela
ollo o frenético deambular
de descoñecidos viaxeiros
Contemplo o proceso inevitábel
da despedida
a inequívoca temporalidade das palabras
e dóeme
a xeada que paraliza os meus pés
nesta efémera estada

Non sei porque
mais existe unha estraña tristeza
que mira de esguello
e confirma na pel
todas as feridas das ausencias
que habitan trémulas na humedén do iris
Porque as pegadas incrustanse
nas plataformas
falan de múltiples existencias
Elas, vagan entre chuvias
que decorren as tristes meixelas
dos adeuses
